

Альбом
Нью-Ёрк Річзі

* * *

Гартаючы фатаграфіі Нью-Ёрка, думаю: навошта я тут, дзе я зусім лішні. Навошта прывёў мяне сюды лёс у гэты чужы свет, які ніколі ня будзе маім? Навошта я гэта здымаў? Што павінен я тутака ўбачыць і што зразумець? Мяркуючы гэтак, я напісаў:

Нью-Ёрк, як плянэта Зямля.
Сусветная брама. Вакзал.
Плямёны, народы...

2003 г.

Ўражаньні беларуса ў Амэрыцы

Беларус едзе першы раз з аэрапорта праз Бруклін, бачыць кучы сьмецьця ля дарогі, чуе смурод, глядзіць на бясформенныя каробачкі нізкіх дамоў, залепленых антымастакімі шпальдамі і кажа: „І гэта тут я мусіў бы жыць? Пасьля Менску? Ніколі!” Але шмат хто застаецца і ўцягваецца ў бруклінскія вобраз жыцьця.

Беларус заходзіць у бруклінскі прадуктовы асяродак на Брайтане кшталту т.зв. „магазін-рэстарана”. Сьмецьце, пахі, шум, на сьценах плямы, столь аблупленая, сядзяць у шапках за сталамі. Беларус кажа: „І гэта тут яны ядуць? Каб я тут еў – ніколі!” Але шмат хто з тых, што застаецца, ядуць, пакуль ня выб’юцца на лепшую долю.

Я ўжо не кажу пра бруклінскія так званыя „блдынгі” і жыльлё з запаленымі малымі вокнамі, што выходзяць ў брудны двор; жыцьцё прапахлае часнаком і старым карпетам, населенае тараканамі ды мышамі. Але шмат хто (бальшыня) жывуць. З надзеяй на лепшы час.

* * *

Амэрыка – гэта такая краіна, што калі хто мае здароўе, розум, маладосць і хоча нечага дамагчыся, то даможацца. Ніхто ня будзе яму ў гэтым перашкаджаць. Наадварот, паспрыяюць, бачачы здольнасьць, сумленнасьць і працавітасьць.

Тым ня менш, гультаёў у Амэрыцы, хоць стога тахці. Першае, што заўважаеш, прыехаўшы ў Нью-Ёрк, гэта вялікія неэўрапейскія маштабы ўсяго і тыя амаўныя зьявы, што ня ўкладваюцца ў эўрапейскую культуру. (Бруд і сьмецьце на вуліцах, у вагонах мэтро, неахайна апранутыя людзі, што вечно нешта ядуць, мужападобныя нежаноцкія белыя жанчыны ў прымітыўным адзенні, у кедах і з бутэлькай вады ў руцэ і г.д.).

Дарэчы, у Амэрыцы вельмі шмат незвычайна тоўстых людзей. Я мяркую, што, нягледзячы на недобраякасныя прадукты (генетычна мадыфікаваньня, фабрычна вырабленыя, хімічна апрацаваныя і г. д.), асноўная прычына якраз у гэтым вечным „жаванні” і ў цэлым у кульце яды ў амэрыканцаў. Звычайная зьява: заходзяць у вагон мэтро, адчыняюць каробку з алюмінівай фальгі з гарачай стравай і пачынаюць есьці плястыкавым відэльцам, распаўсодджаючы пахі (часам вельмі непрыемныя). Пасё-паеў, кінуў усё сьмецьце (банкі, паперу, фальгу). проста пад ногі, ці пад лаўку (калі культурнейшы). і пайшоў сабе. Ніхто нічога ня кажа.

Адначасна гэтыя ж неахайна апранутыя людзі і жавальшчыкі ніколі да цябе не дакрануцца ў натоўпе ці ў чарзе. Калі цябе амэрыканец проста пераганяе на вуліцы, то перш, чым перагнаць, папросіць прабачэньня, а калі незнарок дзе-небудзь нехта ўсё ж хоць трохкі дакнуўся, то адразу усьмешка – „соры, ам соры, сэр”. Заходзячы ў ліфт, і калі там ёсьць людзі, амэрыканец абавязкова паздарукаецца.

Мушу сказаць, што за ўвесь час эміграцыі мне не ўдалося ўбачыць п’янога амэрыканца і ніхто ніколі за ўвесь час мяне ні разу (!) не зьяняважыў тонам ці тым больш – словам і ніколі не нагрубіў. Ўспамінаючы кашмар рускага хамства і грубасьці, што, як эпідэмія, апанавалі нашу Беларусь, Амэрыка здаецца дзівам, хаця тут мноства людзей, якія, скончыўшы сярэднія школы, ня ўмеюць лічыць больш чым да ста, ня ўмеюць пісаць і з цяжкасьцю чытаюць.

Вячка Станкевіч расказваў мне пра першае ўражаньне ад Амэрыкі, як толькі яны (група беларусаў). у 1950 годзе прыплылі вадаплавам у ЗША і ступілі на бераг Нью-Ёрка. Бачаць, ідуць мужчыны, гаворачы. Адзін закурыў, кінуў пад ногі пусты пачак і пайшлі сабе. Беларусы аж аслупянелі, раты раззьвіўшы. У Эўропе, дзе тратуары мыюць з мылам, такое немагчыма (ва ўсякім разе – тады было немагчыма).

Першае маё нэгатыўнае ўражаньне ў Амэрыцы, ад якога я таксама „аслупянеў”, была жанчына на вуліцы ў ніжняй блязізне. Выйшаў я ў Манхэттан аж гляджу ў натоўпе йдзе кабета ў ніжніх трусах з гумачкамі, нават пуп відаць і такая неахайная. Ну, думаю, ненармальная, зараз пад’едзе паліцыя і забярэ. Аж не, ніхто не звяртае увагі, нават паліцыя. І шмат такіх ходзіць, варочаюць ягадзіцамі, дрыжаць тлушчам і чым больш таўстая, тым больш трусястая. Сустракаюцца ў натоўпе нейкія жаночыя істоты ў скамечаных камбінацыях, райтузах і іншых мадыфікацыях блязіны. Прытым гэта не дно, не вычварэнцы – звычайны вулічны тлум, „дэмакратыя”. Бачыў нават бабуленчыю (ды не адну). гадкоў пад восемдзесят. Яна, відаць, як устала з ложка, так і пайшла па вуліцы, забылася апрануцца.

Цяпер мы разумеем, што страта сораму жанчынай, гэта ня толькі адлюстраваньне духоўнага рэгрэсу грамадства, але й цэлая стратэгія зла, якая творыцца сьведама і пасьлядоўна. Амэрыка дае магчымасьць заранёў убачыць шмат якія працэсы, якія потым становяцца сусьветнымі эпізэміямі.

Але Амэрыка ня простая краіна. Ужо агульнавядома, што трэба пражыць у ёй мінімум тры гады, каб зразумець яе сутнасьць і глыбейшыя пласты дачыненняў. Тады бачыш шмат станоўчага, пачынаеш усьведамляць станоўчую сілу і схаваную моц Амэрыкі.

Працэсы ўпадку духоўнасьці і псаваньня амэрыканскага грамадства ў выніку пашырэння маральна-разбуральных паніяццяў выклікаюць трывогу ў многіх амэрыканцаў. Пра гэта найлепш выказаўся адзін кангрэсман, які сказаў, што калі Амэрыка загіне, то толькі ад уласнай дэмакратыі.

Тым часам амэрыканскае грамадства, ня глядзячы на прымітыўызм сацыяльных дачыненняў (грошы-праца-грошы), мае ў сабе вялікую салідарную і патрыятычную моц, што гатовая аб’янаць Амэрыку ў час небясьпекі. Тут закладзены вялікі патэнцыял для выжываньня і абнаўленьня краіны. Амэрыканцы, якія нават нідзе не былі акрамя Амэрыкі, перакананыя, што іхняя краіна найлепшая на сьвеце.

Але галоўнае ў тым, што амэрыканская дзяржава закладвалася на пастулатах Бібліі. Рэлігія ня ёсьць у Амэрыцы „асабістай справай”, як у цяперашняй Эўропе. Гэта справа грамадзкая, патрэбная дзеля агульнага дабра. На гэтым грунтуецца і дзяржаўнае разуменьне інтарэсаў амэрыканскага грамадства (і ня толькі, скажам, Рэспубліканскай партыі).

Гледзячы на Заходнюю Эўропу, пакуль што не відаць, як мне здаецца, нічога, што магло б уратаваць яе ад упадку і лібэральнага самазнішчэньня. Лёгка паверыць, што Эўропа (Заходняя Эўропа). загіне, як некалі загінуў Рым.

Тым часам Амэрыка (эмігранцкая, сацыяльна спрошчаная Амэрыка!) мае ўнутраную нераскрытую сілу, каб супрацьстаяцца ўдарам лёсу.

Падземка

Шмат дэрнага сказана пра нью-ёркскае мэтро (сабвэй). Але цяжка ўявіць, як бы Нью-Ёрк без яго існаваў. Гэта асноўны від гарадскога транспарту велізарнага горада. Першае ўражаньне (асабліва летам). такое, быццам трапіў у бруднае, шумнае, душнае і смуродлівае пекла. Страх прапасьці, заблудзіцца і ня выбрацца на паверхню. Духата часам як мінімум градусаў 45-50 па Цэльсію, калі ня больш. Пахне пацукамі, выпарэньнямі нечыстотаў на шпалах і дэзынфэкцыйнымі рэчывамі. Праз год, два, тры неяк прывыкаеш да цуду мінулавечнай інжэнернай думкі і церпіш. Гэта ж ня Менск.

Вос з грукатам пад’язджае цягнік, і ты мокры, ліпкі, распараны ад гарачыні ўваходзіш у вагон. У вагоне градусаў 16-17, шуміць кандыцыянер, халодны ветрык. Мокрая на сьпіне кашуля становіцца халоднай, а скура на целе неўзабаве робіцца, як гусь на прылаўку. Трэба нешта апрануць, тады ехаць добра.

Нага

Што мяне здзіўляе ў Нью-Ёрку, дык гэта нага. Нага як сымвал амэрыканскай свабоды і дэмакратыі.

Упершыню я ўбачыў амэрыканізаваную нагу ў 1991 годзе ў міжнародным аэрапорце ў Ленінградзе. За суседнім столкам сядзела кампанія савецкіх габрэяў, што ад'яздалі ў ЗША. Адзін зь іх, тып гадоў 50-ці, удаваў з сябе бывалага чалавека і апавядаў, як можна свабодна жыць у Амэрыцы, пры гэтым крытыкаваў савецкія парадкі. Потым ён зьняў чаравік і паклаў на стол перад носам сваіх суразмоўцаў і „дам” нагу ў чорнай шкарпэтцы. Кампанія сканфузілася. Суразмоўцы зьбянтэжана пазіралі то адзін на аднаго, то на ножку „бывалага” ў шкарпэтцы (прыблізна ня больш 39-га памеру).

Ня памятаю, чым скончылася гісторыя з той „нагой” (здаецца, аб'явілі пасадку, і ўсе пайшлі), але па ўсіх правілах стандартнай нью-ёрскай дэбільнасьці, нагу трэба было плюхаць на стол (ці хоць куды). проста ў чаравіку (і пажадана адразу дзьве). Шкарпэтка – гэта чыстаплойства, і зусім не па-амэрыканску.

* * *

Найпапулярнейшым месцам нагапрыкладства ў Нью-Ёрку зьяўляецца „сабвэй”. За восем гадоў яздзі ў „сабвэй” не было ні адной паездкі, каб я ня ўбачыў нагі. Звычайна нагу (абавязкова ў чаравіку). кладуць на суседняе сядзеньне, калі там ніхто не сядзіць. Потым, калі хто сядзе, то порткамі ці спадніцай выпіраў тое, што засталася ад нагі, і сядзеньне рабілася зноў адносна чыстым (да наступнай нагі).

Некаторыя, асабліва маладыя кабеты (ці істоты з прыкметамі кабет, бо бывае па адзежы пазнаць цяжка). і афра-амэрыканцы (чорныя). кладуць адразу дзьве нагі. Пры гэтым афра-амэрыканцы дрэмлюць, а белыя што-небудзь чытаюць альбо ядуць (жуюць).

Нагу закідаюць усе: сталыя і маладыя, кабеты і дзеці, чорныя, белыя, чырвоныя, жоўтыя і шакаладныя, ахламоны і элэганы. Навошта яны гэта робяць, мне так да канца і незразумела, бо закіданьне нагі – даволі нязручная пазыцыя.

Некаторыя ўздзямберваюцца з абедзвума нагамі на месца, дзе сядзяць, нібы малпы, і трываюць так нейкі час. Прытым ні касьцом, ні гальштук, ні зьнешне прыстойны выгляд не становяцца перашкодай для маніпуляцыі нагой. Адважваюцца на крайнія нязручнасьці, каб толькі задраць нагу.

Едучы прыгарадным аўтобусам, я назіраў, як нейкі „інфанталь” гадоў пад 30 сіліўся задраць ногі ў брудных кедрах на плечы папярэдняга крэсла. Гэта амаль немагчыма, бо цесна. Але праз нейкі час ён усё ж задраў ногі на крэсла наўскос у вакно. Пры гэтым „скаўся”, як ножык-сьцізорык і вытрываў так некалькі мінут. Калі цярпець стала немагчыма, тып захачеў апусьціць ногі. Але аказалася, што зрабіць гэта было яшчэ цяжэй, чым задраць. Яго заклініла, і я, назіраючы камэдыю з другога канца аўтобуса, усур'ез падумаў, ці ні зламаў ён сабе хрыбетнік. Нарэшце, суб'ект неяк выкарабкаўся, паліў вады з прывязанай бутэлькі (на матузку праз шыю), надзеў навушнікі, заплюшчыў вочы, уключыў „плэйер” і стаў ківацца. (Гэтакія „ківалы” у транспарце – звычайная зьява.)

* * *

Падсумаваўшы назіраньні, я прышоў да высновы, што задзіраньне нагі выклікана падсьведомым комплексам непаўнавагаснасьці і жаданьнем самасьпярджэньня. Найбольш гэтая зьява назіраецца ў афра-амэрыканцаў і ў эмігрантаў усіх расаў і народаў зь невялікім „стажам”, якія ўжо неяк уладкаваліся ў чужым сьвеце і хочуць прадеманстраваць сваю новую якасьць

– свабоду, тое, чаго ня мелі ў Каломбіі, Конга, Савецкім Саюзе, Пакістане ці Бангладэш, ці тое, чаго не рабілі ў Польшчы, Славаччыне ці Адэсе.

Так што для адных задзіраньне нагі – прыкмета дзікуства і бескультур’я, а для іншых – сымвал свабоды.

Фатаграфаваньне

Калі я прыехаў у Нью-Ёрк і паўзіраўся на ягоны стракаты сусьветны тлум, то ўзьнікла думка, што трэба здымаць гэты плянэтарны натоўп, экзотыку і тыпажы, бо горад унікальны.

Цягаць з сабой фотаапаратуру і здымаць спецыяльна і традыцыйна было непрыёмальна. Па-першае, я ня меў вольнага часу, ды й небясьпечна гэта, як аказалася. Здымаць тэлеаб’ектывам не хацелі: гэта абмяжоўвае творчыя магчымасьці. Да таго ж псіхалягічны бар’ер аддэгласці на такіх здымках неўнікнёны. Я спыніўся на кампактнай аматарскай стужкавай камэры „*Olympus*” (якая зьмяшчаецца ў далоні), з добрым шырокакутным аб’ектывам „Зуйка” 35мм. Яе можна было ў любы час, між іншым, у розных абставінах выняць з кішэні і зрабіць здымак. Як гэта рабіць незаўважна – справа вопыту і тэхнікі.

Спачатку вопыт і „тэхніка” мяне рэгулярна падводзілі. Маго здымку заўважалі, і я пастаянна трапляў у канфліктныя сітуацыі, зь якіх, праўда, выходзіў самастойна і, на шчасьце, без ускладненьняў.

Амаль усе непаразуменьні ўзьнікалі выключна з афра-амэрыканцамі. Адноўчы, калі я здымаў тлум наведвальнікаў у афіцыйным дзяржаўным будынку, чорны паліцэйскі, што праходзіў каля мяне мэтры за тры-чатыры, пачуў ціхі шэлест цэнтральнай заслонкі (з магнітным спускам). майго „Алімпуса”. Ён рэзка павярнуўся, гадскочыў і забраў у мяне фотаапарат. Прытым белая асоба, якую я здымаў наўпрост, ня чула ніякага „пстрыканьня” і нават не здагадалася, што я яе здымаю.

Выпадак, скажу, для Амэрыкі проста дзікі. І калі паліцэйскаму потым растлумачылі, што ён паступіў няправільна, то ён вярнуў мне камэру, але дзеля апраўданьня папрасіў усё ж не здымаць.

У чорных людзей, як я пераканаўся на вопыце, вельмі разьвітая інтуіцыя, пачуцьцё небясьпекі. Яны лепш рэагуюць на ўсё, што рухаецца. Чорны чалавек мог патыліцай адчуць, што яго фатаграфуюць, і здалёку вылічыць у натоўпе мае намеры. Калі я гэта зразумеў, канфлікты з чорнымі скончыліся.

Зь белымі (калі ён не з былога СССР), неякіх праблемаў (і адпаведна – ніякой „інтуіцыі” зь іхнага боку). Яны няўважлівыя, ім ня страшна, ім не прыходзіць у галаву патрабаваць грошы за здымку і г.д. А калі і заўважаць, што іх фатаграфуюць, то прыязна ўсьміхаюцца і імкнуцца паспрыяць.

Памятаю, летам у натоўпе на Брадвэй здалёку ўбачыў экзатычнага афрыканца. Ён ішоў, як у джунглях, голы, у адной апасцы, зь якой махрамі зьвісала нейкая ці то трава, ці то ніткі (каб лічылася, што ён атрануты). На галаве ў валасах тырчэў, як шышак, нейкі сьцімбур, ці то з пер’яў, ці то з травы. Я прыпыніўся ў тлуме на другім баку скрыжаваньня, мэтраў за 40-50, і крануў фотаапарат (якраз меў тэлеаб’ектыў). У гэты час на тым баку ў людзкім віры і грукаце экзатычны тып рэзка павярнуў галаву ў мой бок, і мы сустрэліся поглядамі. „Усё. Па здымцы!” – зразумеў я, і схаваў апарат.

Такія выпадкі мяне ўражвалі. Прымусілі перайсьці выключна на міні-камэру. Але й тут патрэбна была свая „школа”, бо шырокакутнікам людзей можна было здымаць толькі зблізку, будучы непасрэдна перад чалавекам.

* * *

Мяне, аднак, не захапляла здымка ў Нью-Ёрку. Сьвет гэтага натоўпу прымітыўны і бездухоўны. Цікавыя толькі тыпажы. Адрывацца ад палітыкі і творча ўнікаць у эстэтычныя праблемы гэтага грамадства, каб выяўляць ягоныя глыбейшыя пласты, я не збіраўся. Я ня бачыў там ідэалаў. Гэта ня мой клопат у той час, калі руйнавалі маю Радзіму.

Вершы таксама не пісаліся. Ня мог зьняць напружання, спыніцца, адыйсьці ад рупіннай палітычнай працы. Ратавала Вільня, дарагая Бацькаўшчына, якая цяпер ня наша. Але (іронія). толькі таму, што „ўжо ня наша”, я мог туды прыязджаць, як некалі, хоць дзень, хоць два падыхаць яе паветрам, паглядзець на Вяльлю, пастаяць на Лукішскім пляцы.

О, Вільня! Незабыўная дарога з Варшавы ў горад гарадоў. Паўтысячы кілёмэтраў праз былую Беларусь!

Я здымаў гэтую дарогу ў колеры, шматкроць, я адчуваў яе схаваны ідэал і моцную красу. Мне хацелася выявіць яе душу, яе адчуваньне ў маім сэрцы, бо гэта была цяпер мая адзіная дарога на Бацькаўшчыну, у мілую Вільню, туды, дзе даўно ўжо мяне не чакаюць. І толькі ў памяці маёй былы твой вобраз дарагі.

* * *

У маладосьці мяне ўразіў Ёзэф Судэк, ясабліва яго чароўныя, незабыўныя фатаграфіі з вакна сваёй майстэрні, якія ён рабіў усё жыццё. Вакно, двор, сад – адзінае дрэва. І ў гэтым – увесь сьвет.

Успамінаюцца словы кітайскага мудраца аб тым, што думаючы і прыглядаючыся, можна пазнаць сьвет, не выходзячы са двара. І праўда. Вялікі фатограф Судэк адкрыў гэты вечны і зьменьлівы Боскі сьвет крысы, глядзячы толькі ў вакно, не выходзячы нават з дому.

* * *

Крыху пазьней я адкрыў для сябе ў архівах сапраўднага Яна Булгака, перагледзеў (і перазняў) тысячы ягоных фатаграфіяў, перагартаў сотні фатаграфічных і ілюстраваных часопісаў, шукаючы ягоныя артыкулы і працы. Мой душэўны стан пасяля ўсяго ўбачанага – аніменьне. Які талент, які вялікі беларускі майстра! Тады я зразумеў, што гэтак зьвязвала двух вялікіх мастакоў і неразлучных сяброў – Яна Булгака і Фэрдынанда Ружчыца – адзіны эстэтычны погляд на свой край, на Віленшчыну, на Беларусь. Булак быў гарачым краёвым патрыётам Беларусі.

Мяне ўразіла таксама працадайнасьць Булгака. Столькі зрабіць. У перадваеннай Эўропе, нават ня ведаю, каго з фатографіаў можна паставіць побач з Булгакам. Зрэшты, ня ў гэтым справа і ня ў гэтым дзіва. Справа ў тым, што няма на Беларусі цяпер ні Саюзу фатографіаў, ні фатаграфічных часопісаў, ні прафэсійных ведаў пра фатаграфію, ні мастацкіх вучэльніаў, ні факультэтаў, ні культурных уяўленьняў пра фотамастацтва. Калі што й вырастае самадзейна, то як трава пры дарозе, ды й то, у асноўным, пры фотажурналістыцы ды рэпартажэрстве.

Усё трэба будзе пачынаць спачатку ў нашай дарагой Бацькаўшчыне. Толькі жыць не пачнеш спачатку...

* * *

Ёзэф Судэк і Ян Булак мне найбольш да душы. Хаця ў сьвеце часьцей уносяць і шануюць шмат якіх іншых фатографіаў, якія здолелі творча выказацца рэальнымі сродкамі фатаграфіі. І гэта праўда (ня буду пералічваць прозьвішчы). І вялікі чэх, і вялікі беларус – прадстаўнікі клясычнай фатаграфіі, глядзяць на сьвет яшчэ ў значнай ступені вачыма мастака-жывапісца (сьвятлагісца). і здаюцца занадта традыцыйнымі. Але дух таленту і высокай культуры ўзьдымае іх над усім.

Разьвіццё фатаграфічнай тэхнікі і наватарскіх эстэтычных ідэй можна паўплывала на выяўленчую вобразнасць і эстэтыку фатаграфіі. Пазыцыя дамінуючага фатаграфічнага авангарду ў гэты час – далей ад Булгака, далей ад клясыкі. Некаторыя адышлі так далёка, што заблудзіліся, адарваліся ад зямлі, павісьлі ў паветры ў рацыянальных схемах.

Але да савецкай Беларусі гэта ня мела дачынення. У фотамастацтве стаяла тут ціхая Варфаламеёўская ноч...

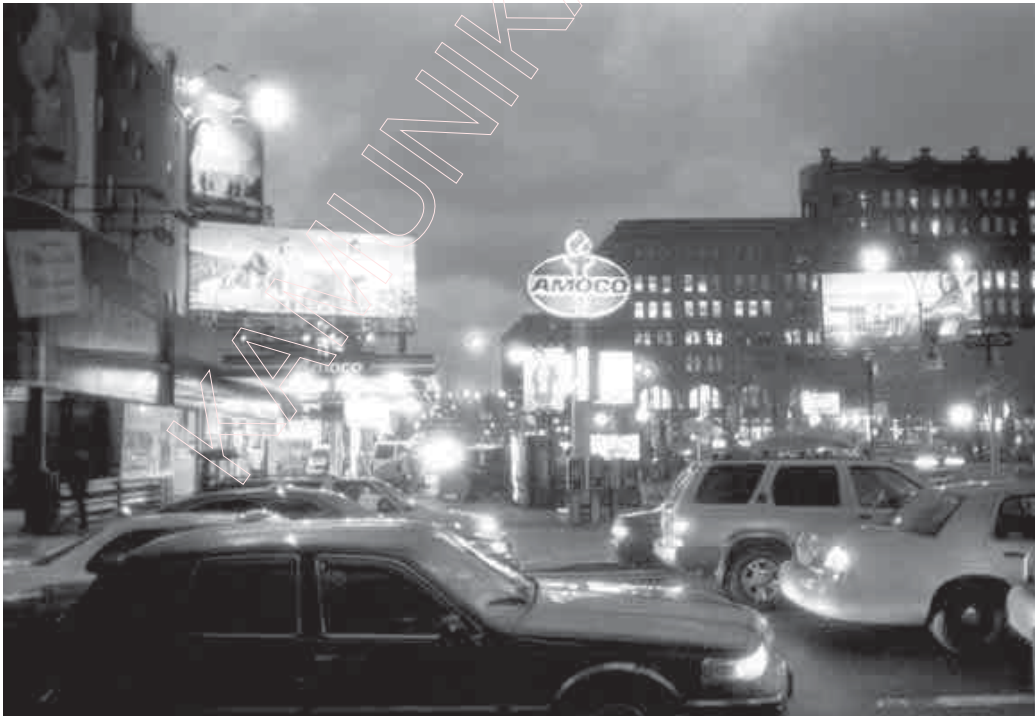
* * *

„Што было, што будзе, чым сэрца супакоіш...” – пагадай, цыганка, мне. Але лепш ты памаўчы. Сэрца спакоіцца Беларусыяй. І ўсё, што нагадвае яе, – шчыміць. Часам бачу яе ў варшаўскіх вішнях, у ружовым квеце яблынь, у скручаным чырвоным змерзлым лісьці... І лістоўніца тут чужая шуміць, як там, далёка, пад маім вакном. І бруклінскія вераб'і, нібы ў юнацтве, пад дзедаўскай страхой.

Можна і не выходзіць з двара. Але ж трэба мне езьдзіць па сьвеце. Неяк само сабой з году ў год па адной і той жа сьцежцы, не аддаляючыся і на сто мэтраў ад часовага дому, пачаў я пакрысе па дарозе, па ходу з выходу фатаграфавачь то апалы ліпы цьвет, то на парозе ліст кляновы, то летні дождж у шыбах за чужым вакном, як быццам ён на Беларусі... Але гэта не Беларусь.

2004 г.

74. Вечар на „Гаўстан стрыт”. 1999 г.

75. Манхэттан. На дне улицы. 1999 г.

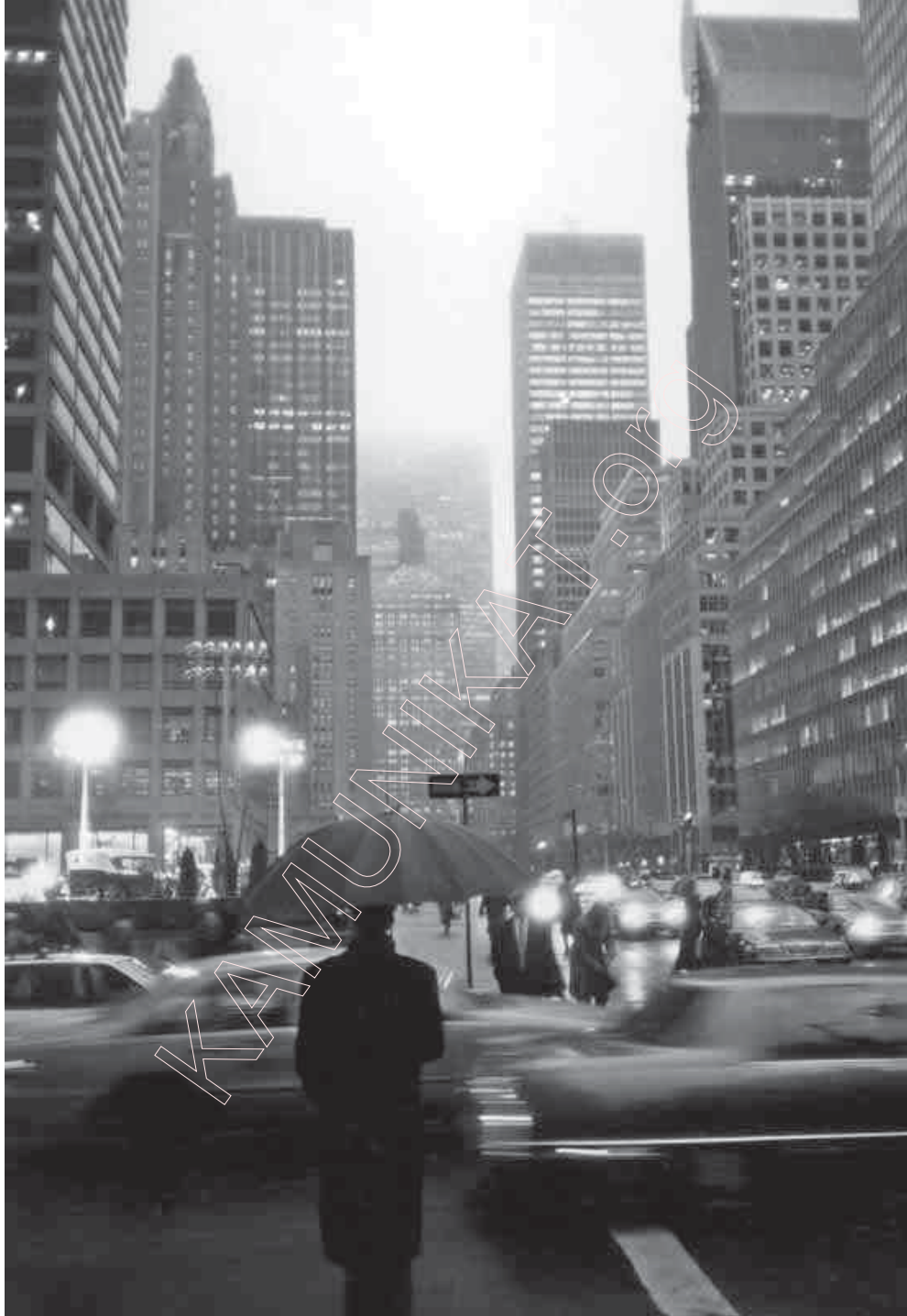

76. Манхэттан. „Парк-Эвэно“. 1999 г.

78. „Брадэй”. Даждзельны дзень. 2004 г.

79. Туманный день на „Парк-Эвню“. 2000 г.

80. Манхэттан. „Шостая эвэню“. 2000 г.

81. Манхэттан. „42-я вуліца”. Даждэжлівая раніца 2000 г.

83. Манхэттан. Райн „Сохо“. 2000 г.

84. У галерзі на „Сохо“.

85. Аблічча кітайкі. 2000 г.
(З цыклу „Тыты на вуліцах”).

86. Кітайцы на вуліцы 2000 г.

87. Кітайская работніца. 1997 г.

88. Жанчына выпускае з роты дым. 1998 г. (З цыклу „Тыты на вуліцах“).

89. Місціс у чорным капелюшы. 1998 г.

90. „Крэйзі” з суседняй вуліцы. 1998 г.

91. Прадаўчыцыца афрыканскай скульптуры. 2000 г.
(3 цыклу „Тыты на вуліцах”).

92. Прадаўчыцыца падушак. 2000 г. (3 цыклу „Тыты на
вуліцах”).

93. Прадаўчыцыца біжутэрыі на вуліцы. 1998 г.

94. „Пильерым” (З цыклу „Тыты на вуліцах”). 1999 г.
95. Нью-Ёрская прыгажуня (З цыклу „Тыты на вуліцах”). 1996 г.
96. „Арыгінал”. (З цыклу „Тыты на вуліцах”). 1997 г.
97. Адчыненыя дзверы рэстарана. 1998 г.

98. „Дартанъян”. (З ыкылу „Тыты на вулицях”). 1999 г.

99. „Мис Кантры” (З ыкылу „Тыты на вулицях”). 2004 г.

100. Тыт у лацінскім квартале (З ыкылу „Тыты на вулицях”). 2005 г.

101. Апушчана кабета з кока-калай.
(З цыклу „Тыты на вуліцах“), 1999 г.

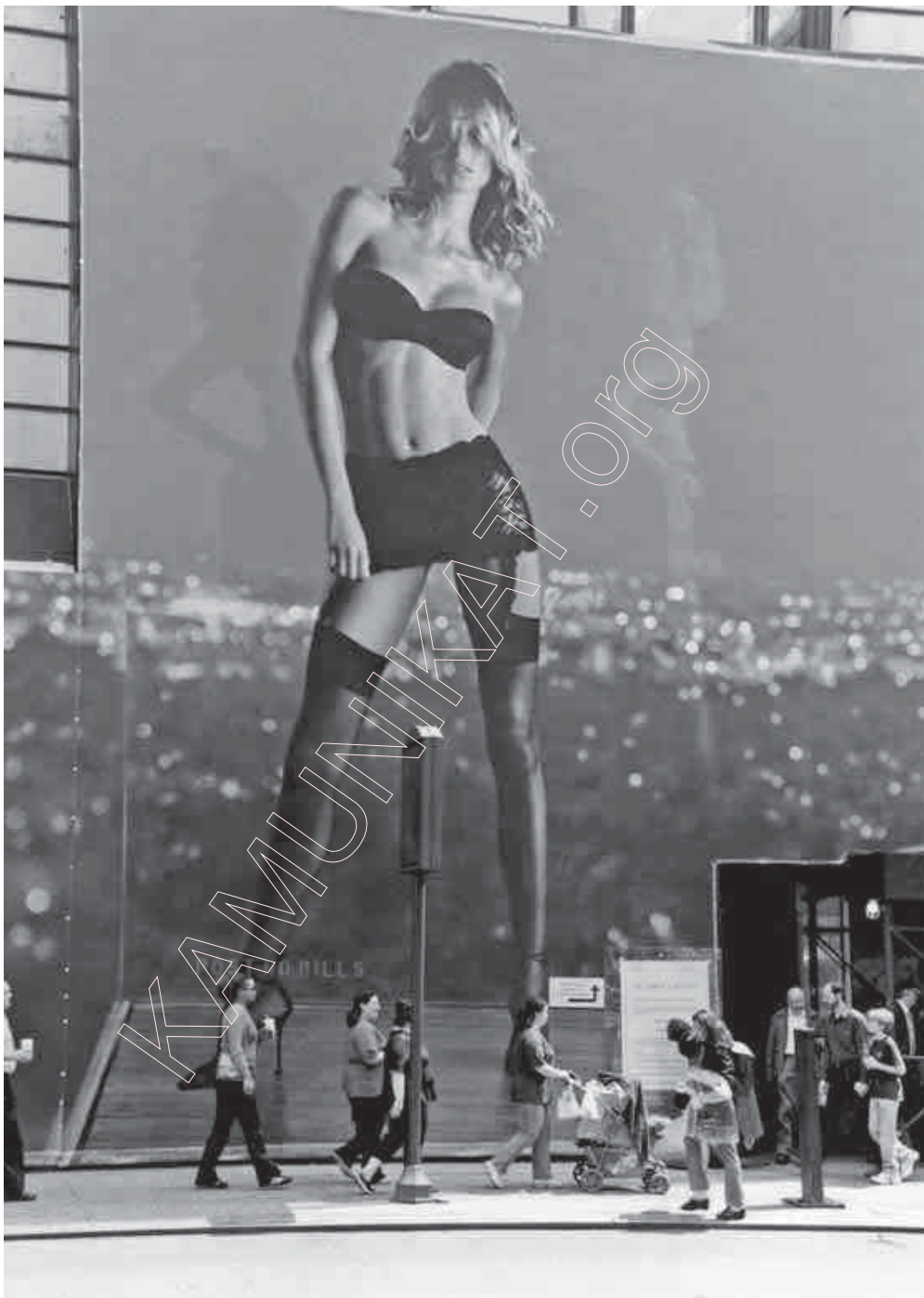
102. Бяздомны якому холадна.
(З цыклу „Тыты на вуліцах“), 1998 г.

103. Паліцэйскі (З цыклу „Тыты на вуліцах“). 2004 г.

104. Нью-Ёркская парачка. (З цыклу „Тыты на вуліцах“). 1996 г.

105. Рэклама – аблічка хворай цывілізацыі. Брадзэй. 2004 г.

106. „Ахвяра свабоды”. (3 серыі „Наса”). 2000 г.

107. „Салён хараства”. Від праз вакно. 2000 г.

*108. Напалову апранутая кабета ідзе па вуліцы.
(З цыклу „Тыты на вуліцах”). 1996 г.*

*109. Жанчына вышла на вуліцу ў трусах і мужчын-
скай кашулі і дрыжыць ад холоду.
(З цыклу „Тыты на вуліцах”). 1996 г.*

110. Жанчына без спадыцы чытае
тэлефонную кнігу. (З цыклу „Тыты на
вуліцах“). 1996 г.

111. Вечар. Бабулька вышла пагуляць.
(З цыклу „Тыты на вуліцах“). 1996 г.

112. Жанчына ў вагоне мэтро закідае нагу на сядзеўне. (З серыі „Нага“). 1997 г.

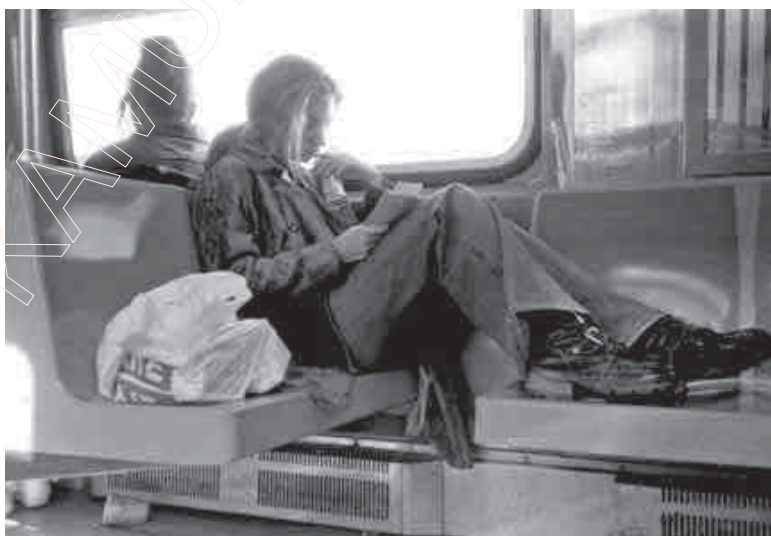
113. Чорная кабета ў вагоне мэтро.
(З серыі „Нага“). 1997 г.

114. Мужчына з газэтай у вагоне мэтро.
(З серыі „Нага“). 1998 г.

115. Мужчына ў асцях у вагоне мэтро. (3 серыі „Нага”). 2000 г.

116. Жанчына з торбай чытае ў вагоне мэтро. (3 серыі „Нага”). 2000 г.

117. Виртуоз нагі. (3 серія „Нага“). 2003 з.

118. У вагоні. (3 серія „Нага“). 2000 з.